

Владислав Тиков

част II

ОТГАДА

ИЛИ
Одисеята на един съвременен Йов

Мечта за книга 21

Прибрахме се. След двадесетгодишно отсъствие. Нямам представа защо баба и дядо настояваха толкова дълго време да живеем в Берлин. Сега тук ми е непознато. Имам някакви смътни спомени от Ковина, но много малко. Израснахме в Германия, там учихме, там намерихме приятели – превърна се в нашия дом. Свикнах да говоря предимно на немски, защото прекарвахме повече време с наши връстници, отколкото с баба и дядо. Не че вече не мога да разговарям на английски, но... някак ми е странно да го правя постоянно. Свикнах да водя един начин на живот, сега ще трябва да го променя. Макар че още в училище с Джон и Брад започнахме да движим по наклонената плоскост. В кръвта ни беше да сме магнит за проблеми, да се сбиваме, да крадем. Още като тийнейджъри бяхме източник на тревога за полицията, за баба и дядо, за хлапетата, за хората, при които живяхме отначало, след това и за хазяина, при когото живеехме под наем. Неведнъж ни пращаха във трудововъзпитателни заведения. Но те не помагаха.

В Берлин се запалих по музиката. Голям фен станах на Скорпиънс, Айрън Мейдън, Металика и други банди. Две от любимите ми песни бяха „Ще ми пратиш ли ангел?“, която бе с ключово значение в живота ми, както и „ Пътят към ада „ на Брус Дикинсън- със същото значение.

Завършихме гимназия с огромни усилия. Приоритет ни бяха купоните, цигарите, алкохола и мацките. Както и неразумните, необмислени решения, водещи до кофти ситуации. Лошото бе, че в Германия рядко се намираха готини момичета. Повечето бяха едни такива пълни, грозни и скучни. Но, както е казано – който търси намира. Трудно откривахме красавици, но все пак ни се удаде. Впрочем, аз бях най-малко склонният към забавления с жени, Джон и Брад бяха повече по тази част. Завоеванията им надминаваха многократно моите. Аз не обичам да бъда с много жени, по-скоро съм моногамен. Затова и в очите на братята ми си бях романтик. Те сменяха жените като носни кърпи, това им харесваше, но и те са по-привлекателни от мен.

Знаехме какво се е случило с родителите ни, знаехме и как са живели от историите на баба и дядо, но не разбрахме защо е трябвало да живеем в Германия, а не в Америка. Бях малък, но още помня как се разделихме с нашите – залепени за задното стъкло в колата на полицейския началник, ние отпътувахме от Ковина, забиха отчаяни погледи в бавно отдалечаващите се от полезрението ни родители. Мама и татко изглеждаха крайно студени тогава, помня. Израженията им бяха каменни, не показваха нищо. Подозирам, че се бе случило нещо лошо, въпреки, че Брад ми каза каква е причината да ни отпратят – на гости у баба и дядо. В Пасадена беше хубаво, но в един миг с братята ни вече нямахме търпение да се върнем в родния град. И тъкмо тогава баба и дядо ни хвърлиха бомбата – заминаваме за Германия за неопределено време. Естествено, поискахме да узнаем защо. Те ни обясниха, че се местим в Европа, защото татко бил казал, че там ще ни е по-добре, в Ковина стандартът на живот бил нисък, престъпността била висока и нямало да си намерим работа като

пораснем, въобще – по-добре било в чужбина. Мислил за бъдещето ни и знаел, че няма да открием щастието в Америка. Това беше лъжа. Инстинктивно го усещахме. Като добавим и другата бомба, която ни пуснаха – изведнъж казаха, съвсем ненадейно, че се прибираме, без никакво обяснение, просто трябвало да се приберем. Тук имаше някаква мистерия и ние щяхме да я разгадаем. Още повече се подсилваше това убеждение от факта, че докато разказваха за мама и татко, те се притесняваха и натъжаваха. Гласовете им леко трепереваха, почти незабележимо, но достатъчно, за да го уловим. Безспорно имаше нещо гнило. Ала с братята ми все отлагахме сериозния разговор с тях, в който щяхме да изкопчим истината, и който рано или късно щеше да се проведе.

И ето ни сега тук. Пак в Америка, град Ковина, щата Калифорния, окръг Лос Анджелис. Таксито ни остави – мен, Джон, Брад, баба и дядо – пред една средно голяма къща на Оук Трий Драйв. Къщата, в която са живели родителите ни.

Изглеждаше хубава. Моравата явно е била поддържана редовно, защото бе перфектно окосена. Дворът бе малък, но имаше вид на много уютно местенце – вечер с братята можехме да седнем на верандата и да пием бири, гледайки залеза с момичета в скутовете ни. В гаража бе моторът на баща ни. Бил е почитател е на марката „Харли Дейвидсън“. Старичък е и не знаех дали работи, имаше нужда от ремонт. Заплюх си го, че ще е за мен, ако работи. Джон и Брад се опитаха да протестираат. Аз само ги погледнах веднъж – имам специфичен поглед, и те се отказаха.

Вътрешността на къщата не беше нещо особено. Средноголям хол, кухня, всекидневна на първия етаж, на втория спалня, детска стая и баня с тоалетна. Обзавеждането бе добро. Имаше много красив килим. По дяволите, ако знаех от каква материя е. Все пак не съм много добре образован и не ги разбирам тези неща. В хола имаше много голям телевизор, може би 43-инчов екран, поставен на правоъгълна стойка, а в средата на стаята голяма стъклена маса със саксия декоративни цветя на нея. Масата

бе обградена от канапе и две табуретки. Като се изпъне човек на дивана с дистанционното в едната ръка и с бира в другата, а по телевизията дават някакъв хубав филм или предаване, това местенце се оказва едно от любимите ми.

В кухнята имаше стандартните неща – печка, микровълнова печка, хладилник, съдомиялна машина и кафе машина. В шкафовете – буркани с най-различни видове подправки, консерви и пакети с тестени изделия. Пътувахме дълго време и огладняхме, а видях, че има спагети. Не се изисква много мозък, за да ги сготвиш и след малко се заех с това. Но първо разгледах къщата, където съм живял като малък и от която нищо не помнех.

На горния етаж – в детската стая и спалнята, всичко бе подредено, сгънато и чисто. Странно, забелязах, че къщата е в много добро състояние, няма прах никъде, като че ли е поддържана редовно. Сякаш някой е живял тук през последните двадесет години или поне е идвал да чисти. И това щеше да се разбере.

Докато огледам всичко, Джон и Брад отидоха да купят бира с обменените пари от бюро на летището. Те не погледнаха в хладилника, за да видят, че там има бира. А и аз забравих да им кажа. Нищо, така щеше да има повече, а и без това бяхме доста жадни – тук бе адска жега.

Баба и дядо обещаха да останат няколко дни, след което да се завърнат в Пасадена. След като разгледах къщата и разопаковах и подредих багажа си, както и този на Джон и Брад, защото нямах друга работа, отидох в хола, където дядо Майкъл тъкмо завършваше някакъв разговор по мобилния си телефон.

— Добре, стари приятелю. Добре – казваше той усмихнат. – Ще те чакаме.

И с много бавно движение го прибра в джоба на панталона си. Мъка ми ставаше като го гледам – бе на 80 години и не му оставаше още дълго. По време на полета на няколко пъти му ставаше лошо и се притеснихме да не го загубим. Страдаше от артрит и склероза. На моменти не ни познаваше, както и жена си. Любопитно ми бе с кого бе разговарял сега.

— С кой говори?

Лицето му бавно се вдигна към моето.

— А? – тихо произнесе той. Често не дочуваше.

— С кой говори, дядо? – на висок тон повторих аз.

Сега вече ме чу.

— А, с един стар познат, Били. Дори не познат, а приятел. Много добър приятел. Бившият шеф на полицията в Ковина, сега старец като мен. Поканих го на обяд. Не сме се виждали отдавна, а той много ни помогна навремето. Той ни уреди при негов роднина в Германия.

— Ясно, дядо. Ами добре дошъл е. Явно му дължим много.

— Повече отколкото можеш да си представиш. Той е един много добър човек.

Замислих се за чистотата в цялата къща и го попитах:

— Дядо, да не би този човек да е идвал редовно тук и да се е грижил за къщата?

Очите му някак ме изгледаха учудено.

— Идвал? Да. И не само. Когато е имал възможност е живял тук известно време.

Сега вече се изненадах.

— Защо? Впрочем, големи благодарности на човека за стореното, но не разбирам защо е идвал да живее тук?

Ръцете му се разтрепериха. Не смееше да ме погледне в очите. Погледът му бе забит в стената.

— Какво ще хапнем? Има ли нещо за ядене?

Реших да не го разпитвам. Очевидно имаше някаква тайна, но предвид състоянието му ако го притисках, можеше да стане зле за него. С течение на времето щях да разбера.

— Има спагети в шкафа в кухнята. Не знам от колко години са, може да не стават за ядене.

— Стават. Дънкан зарежда с храна и бира, когато идва да живее за малко тук.

— Дънкан. Така ли се казва?

— Да.

Виждах, че ако продължавам да говоря с него на тази тема, бързо ще го уморя. Щях да му навредя. Когато му дойдеше времето, не сега.

Отидохме с дядо на масата в кухнята. Взех бира от хладилника – имаше три – и я отворих.

Отпих една глътка. Наистина беше страхотна. На него не му предложих, защото не му се отразяваше добре. Затова му направих кафе. Баба беше на горния етаж. Още разглеждаше къщата. Звъннах на Джон и Брад да купят някакви продукти от магазина. След което се заех да сготвя спагетите.

— Били – заговори старецът, оставяйки с треперещи пръсти чашата кафе в чинийката ѝ. – Обещай ми нещо!

Погледнах го слисан, докато пълнех тенджерата с вода от чешмата.

жКакво става? Какво да ти обещавам? Нещо не ми харесва какви ги приказваш, дядо! – не видях, че тенджерата преля и трябваше да отсипя малко от водата, преди да я сложа на котлона.

— Успокой се, момче – отвърна той. – Просто искам да ми обещаеш ти и братята ти да не се забърквате в каши повече. Особено тук.

Запалих цигара, докато чаках водата да заври. Отпих от бутилката бира.

— Добре, дядо! – толкова много пъти го бях лъгал за това, че надали сега би ми повярвал.

Той се намръщи с усилие. Когато заговори, тонът му бе станал по-твърд:

— Стига с това „добре“, знам колко струва то. Толкова луда глава си, че не знам с кой акъл те моля за това нещо хиляден път, но ще го направя. Ти и братята ти трябва да стоите настрана от неприятности. Особено тук, повтарям.

Сега вече се притесних.

— Дядо, най-добре да ми кажеш какво става. Сякаш криете нещо от нас.

— Нищо не крия, каквото е имало да ви казвам, съм ви го казал. Просто в Ковина престъпността е висока и ще е опасно за вас, ако се забъркате с изметта на града.

В мозъка ми се включи червената лампичка.

— Покойният ни баща да не би да се е забъркал в нещо?

Майкъл тъкмо поднасяше кафето към устните си, когато казах последните думи.

Ръката му изгуби контрол и той изпусна чашата в скута си. Изохка от болка. Бързо взех кърпи, за да попия течността. Имахме късмет, че кафето бе произстинало. Нямаше нищо сериозно. Когато се възстанови, той ме попита готово ли е яденето.

— Не още – отговорих му аз. – Сега спагетите се варят. Та чакам да ми отговориш на въпроса, дядо!

— Кой въпрос? За какво говориш?

Ясно. Бе забравил. Реших да не подновявам темата. Щяхме да разберем всичко рано или късно. Тъкмо в този момент вратата се отвори и на прага се появиха Джон и Брад с по няколко пакета в ръце. Оставиха ги на масата и започнаха да изваждат хляб, салам, сирене, масло, бира и още куп други продукти. Прибрахме ги в хладилника. Аз изключих печката – спагетите бяха сварени. Заедно с тях бе готов и доматеният сос, който бях приготвил с кренвирши и подправки – от тези, които непознатият за мен Дънкан бе донесъл тук. Сложих спагетите да се отцедят от врящата вода. Тогава влезе баба – бе се

преоблякла в чисти дрехи. Тя седна на масата. И тогава се позвъни на вратата. Мързеше ме да ида до там.

— Братле – обърнах се към Брад. – Ще отвориш ли?

Той кимна и се запъти към вратата. След минута въведе в кухнята един мъж на възраст, приблизително колкото дядо, с бяла ленена риза, бежов памучен панталон и черни обувки. Капки пот се стичаха по плешивото му теме и лицето. Носеше очила с голям диоптър, това личеше. Имаше големи сини и добродушни очи, малко приличаха на тези на Брад. Лицето му бе приветливо, благо и симпатично. Нещо в цялата му осанка говореше за смелост, почтеност и мъжество. Харесахме го веднага. Мъжът извади с трепереща ръка кърпичка от джоба на панталона си и попи потта от лицето и челото си.

Когато дядо го видя, лицето му грейна. Зарадва се като малко дете, което е намерило загубената си играчка. По същия начин реагира и новодошлият. Дядо се надигна от стола с неимоверни усилия, подкрепен и от мен. Приблужи се до човека и стисна ръката му, след което го и прегърна. Сълзи блес-

наха в очите им. Те бяха сълзи на радост. Но миг след това, или поне на мен ми се стори миг, израженията им посърнаха. В очите им се прочете ясно тъга. Някаква мъка от спомените им. Те положиха ръце на рамената си взаимно.

— Радвам се да те видя, стари приятелю.

ВТОРА ГЛАВА

Баба се зае да измие съдовете, въпреки че ѝ казах, че няма нужда. Тя обаче настоя. Аз не протестирах повече. Ние пиехме бира. След инцидента с кафето се престраших да дам и на дядо една бира. Дънкан гледаше с широко отворени очи мен и братята ми.

— Наистина много приличате на баща си. И от майка си имате, но сте повече като него.

Дотегна ми. Бях чувал това вече немалко пъти.

— Знаем. Дядо и баба постоянно ни го казват.

Дънкан се покашля.

— Извинявам се, ако го чувате за стотен път сигурно. Но не съм ви виждал от деца, тогава не изглеждахте така, а и вие сигурно не ме помните.

Поклатихме отрицателно глави.

— Естествено – въздъхна той. – Толкова неща се промениха оттогава.

— Като например? – попита Джон.

— Като например вас – отвърна Дънкан.

– Например теб, Джон. Не ме помниш, но аз бях много близък с баща ти и майка ти. Когато бяха заети съм се грижил за теб. Но ти определено си се променил най-много. И ти имаш от баща си, но от всички останали най-много приличаш на Карън. Чете се в очите ти.

На Джон му стана смешно, Брад се ухили, а аз бях сериозен. Знаех, че ще се говорят баналности и това ме ядосваше. Ако го попитах за истината относно нашите, щеше да измисли я някоя правдоподобна, я някоя не толкова правдоподобна измислица. Да се нервирам и да почна да викам, искайки истината, бе също лоша идея. Толкова бяха възрастни тези човеци, че се чудех как въобще още са живи. Като ги гледаш отстрани, направо можеш да залагаш с приятели колко време им остава. По дяволите. Не смеех да предприема нещо, а толкова ми се искаше.

— Кажете ми – заговори сега Брад. – Защо бяхме далеч от дома толкова дълго време?

Дядо и Дънкан се спогледаха предпазливо.

— Мисля, че тази история вече са ви я разправяли – бавно произнесе той. – Защо да се повтарям?

Брад извади цигара.

— Защото – каза той, докато палеше, – това, което ни разказаха баба и дядо ни се струва нелогично. Те ни казаха, че баща ни бил споменал, че тук е лош начина на живот, че по-добре било в чужбина и т. н. Ако е така, защо въобще се върнахме? Нямаше ли да е по-добре да си останем в Германия?

— Преди години бе така, да – напрегнато каза Дънкан. – Но сега времената се промениха. Вече животът тук е по-добър. Затова препоръчах да се върнете.

— Момент – намесих се аз. – Преди малко дядо каза, че престъпността в Ковина била висока. А вие сте препоръчал да се върнем. Какво става тук, по дяволите?!?

Двамата старци се спогледаха сконфузено. Мъчеха се какви лъжи да измислят. Накрая Дънкан заговори.

— Дядо ви хем е прав, хем не е. Не ме е разбрал какво съм искал да му кажа. Казах му по телефона, че тук животът е норма-

лен, т. е доста по-нормален, отколкото бе преди години. Престъпността не е толкова висока, колкото беше едно време, но пак я има, разбира се. Точно това каза на дядо ви по телефона, но е стар и ме е разбрал погрешно. Вие се преместихте, защото родителите ви – нека Бог прости греховете им, – починаха, а тук животът бе труден преди двадесет години. Покойният ви баща бе живял в Германия на младини и каза, че там е много по-добре от тук. Така ли е?

— Няма как да кажем, там бе горе-долу добре, но за тук не си спомням нищо – отвърна Брад.

— Защо просто не се преместихме в друг град, а трябваше да ходим в чужбина? – попита Джон.

— Защото нямаше при кого да идете. Нямате роднини или познати тук. Моят брат живееше в Берлин, затова ви пратих при него. Този отговор задоволява ли те?

Джон кимна неохотно. Аз обаче не се съдържах.

— Извинете, господине, но има нещо нередно тук. Отговаряте притеснено и

като че ли всеки път измисляте на мига какво да кажете. Без да се обиждате, но мисля, че лъжете. Не вярвам да нямаме поне един роднина в САЩ. Дядо поне се справяше малко по-добре, когато говореше за миналото ни. Защо просто не ни кажете истината? Или се опасявате, че е твърде грозна? Че няма да я понесем? Не се безпокойте за това. Аз и братята ми сме със здрави сърца. Понасяме всичко!

Човекът стана много сериозен и студен. Отговори бавно, премервайки думите си.

— Ако си мислите, че ви лъжем, това си е ваша работа. Всичко, каквото ви е казал дядо ви е самата истина. И...

Преди да продължи се обърна към Майкъл. Той го гледаше тревожно. Дънкан се чудеше как да продължи, когато старият му приятел раздвижи устните си, така че той да прочете по тях:

— Той е мъртъв от десет години. Ти ми го каза. Ти решаваш.

Дънкан въздъхна.

— ...и това е, дявол да го вземе! Не ни вадете душите повече! Това, което ви казахме е истината!

Дънкан стана от стола, приготвяйки се да си ходи.

— Не е ли странно, че ние имаме побуйна кръв? – обади се Джон. – Направо сме си родени престъпници, но вас това сякаш не ви притеснява. Разбира се, вие го знаете от дядо, но питаме се – защо? На кого ли сме се метнали? Защото често децата приличат на родителите си – или на единия или на другия, а понякога по малко и на двамата. Твърде редки са случаите, когато децата не са наследили нищо от родителите, нищичко.

Джон бе забил погледа си в пенсионирания полицай и го гледаше налудничаво – изпитателно. Той бе хванал дръжката на вратата, но за миг се спря и се обърна към Джон. Аз гледах намръщено.

— Не ме притискай, момче! – премести погледа си към мен и Брад. – Довиждаме, деца. Майк, Силвия – кимна към баба и дядо той и излезе.

След като останахме сами, настъпи неловка тишина. Баба домиваше съдовете, ние седяхме, пушихме и допивахме

бирите си. Всички бяхме смълчани и сериозни. Накрая дядо въздъхна и каза:

— Е, какво толкова. Мисля, че все пак мога да ви кажа какво се случи наистина с вашите.

Наострихме уши. Сърцата ни се раздумкаха. Дядо продължи.

— Най-вече сега, когато е безопасно. Не знам защо Дънкан не пожела да ви я каже, нищо лошо не ви застрашава. Нищо лошо не дебне никого.

Прекъснах го нервно.

— Дядо, горим от нетърпение да ни кажеш какво се е случило. Не увъртай. Казвай по-бързо!

Последва кратко мълчание. Баба бе приключила с миенето на съдовете и седна бавно на масата. Погледът ѝ обходи – нас, тримата – пълен с безкрайна обич и нежност... И малко тъга. Дядо си пое дъх и започна:

— Скъпи деца, родителите ви никога не са загивали в автомобилна катастрофа, както ви беше казано. Истината е много поужасна, направо трагична. Истината е, че те бяха убити...

Скочихме обезумели.

— Какво?!? – креснахме тримата в унисон.

Дядо направи знак на устните си за мълчание, а след това ни каза да седнем и да се успокоим.

— Да, знам, че сигурно е шок за вас, но...

— Не напълно – намеси се Брад рязко. – Всъщност мислехме, че има нещо такова, но не го вярвахме.

Дядо се учуди.

— И откъде – накъде?

— Не знам. Наречи го предчувствие, например. Но все се надявахме, че като отвориш уста ще кажеш нещо друго. За това реагирахме така бурно... – той отметна дългата си коса назад, почеса се по брадата и кимна към дядо. – Продължавай, ако обичаш.

— Скъпият ви баща, моят обичан зет, на младини бе престъпник. Рокер. Вие още не сте станали такива, но ще станете, виждам го. Кръвта вода не става, както е казано. Все тая де. Добре, че е срещнал скъпата ви майчица, за да...

Тук дядо спря – разтрепери се, гласът му отслабна и едри сълзи се търкулиха по страните му. Същото бе и с баба. Намесих се.

— Ако ти е зле, спри дядо. Няма нужда да се натоварваш. Ще ни разкажеш друг път.

Той избърса сълзите си с ръка и си пое дъх на пресекулки.

— Нищо ми няма, момчето ми. Благодаря ти. Просто мъката ме налегна. Съжалявам, няма как...

Слушахме го, гледахме го и сърцата ни се изпълваха не с тъга, а с огромна ярост. Усетихме, че ще трябва да се разправим с тези, които са ги убили. По тежкия начин. По суровия начин. По безмилостния начин. По моя начин.

Дядо заговори пак:

— Добре, че е срещнал милата ви майка, та да го вкара в правия път. Те бяха много голяма любов, никога няма да ги забравя... – той пийна малко бира. – Баща ви беше член на рокерска банда. С другарите му се занимавали с рекет. Изнудвали някого за пари под предлог, че ще го пазят от неприятности. И така, един ден обаче попаднали

под прицела на мафиоти, които решили да им вземат приходите. Нашите момчета обаче не се дали току-така и станало жестоко сбиване. Скъпият ви баща, при това меле пребил един човек, който по-късно починал от раните си в болницата. За зла беда, той се оказал братът на един от най-могъщите, влиятелни и демонични босове в престъпния свят...

Дядо спря. Гледаше израженията на лицата ни. Слушахме с интерес, не знаехме как изглеждаме отстрани, а и не ни вълнуваше. Брад се обади:

— Нека позная – после този тип е тръгнал да отмъщава? Той е убил мама и татко.

Дядо временно бе свел поглед към плочките в кухнята. След малко вдигна глава и ни погледна яростно и тъжно:

— Да, но не веднага. Копелето изчака известно време. Докато вашите не заподозрат нищо. И не уби първо тях. Той заличи първо чичо ви – Питър. А след това погуби и родителите му – другите ви баба и дядо. Сетне уби баща ви и майка ви.

Той не можа повече и избухна в ридания. Баба също плачеше. Джон се приближи до нея, за да я утеши, а ние с Брад сторихме същото с дядо. Сърцата ни се стегнаха. Почувствахме мъката.

След малко те се поуспокоиха и дядо продължи.

— Разбира се, няма доказателства за нито едно убийство. Всички се водят безследно изчезнали. Аз и Дънкан знаем, че е този човек. Но нищо не може да се докаже. Всички улики са съвършено заличени. Официално, те са безследно изчезнали. Бяхме безсилни да направим нещо.

— Спокойно, дядо! – изръмжах аз. – Ние ще се заемем със случая. Ще се погрижим за всичко!

Той вдигна към нас влажните си очи и разкривено от мъка лице.

— О, скъпо момче! – произнесе той с пресипнал глас. – Нали не мислиш, че бих ви разказал тази история, ако имаше дори и най-малкия шанс да тръгнете да отмъщавате? Не бих го позволил. Ако отидете да дирите този бандит, единственото, което ще

намерите е собствената си смърт. А вече наистина няма да издържа, ако и вас ви няма. Но, за щастие – той се усмихна едва доловимо с крайчеца на устните си, – няма такава вероятност. Защото този изрод е мъртъв от десет години. Дънкан ме информира за това. Вестниците писали, че е загинал при пътен инцидент. Може и да е лъжа. Почти съм сигурен, че този кучи син е бил ликвидиран от някой друг гангстер. Сигурно се е появил друг могъщ бос, който е почнал да му диша във врата, докато не го е убил. Няма значение. Дънкан не ми каза да се връщам веднага след това, за да е сигурен, че ще бъде безопасно на сто процента за вас. Да не би случайно да е останал някой със заръка да ви чака да се върнете и да ви ликвидира. Та затова не дойдохме досега. Но вече всичко е чисто, Дънкан ме увери в това. Дони Краля го няма, няма и някой убиец, който да е останал с мисия да ви убие. И вие сте свободни. Ние сме свободни.